

CAPUT V.

Impotentiam non peccandi, & legem Dei servandi SS. Patres derivant ex corruptione naturæ ex Adamo contractæ. Quæ, quam enormis sit? ex prædominante in vitia propensione, cæterisque, quas experimur, humane vitæ miseriis ab Anonymo nostro, & S. Augustino descriptis liquet. Hanc corruptionem ethnici Philosophi agnoverunt, sed hujus fontem frustra quæsiwerunt. Exinde orta opinionum discrepantia, & absurditate SS. Patres argumentum sumebant pro veritate Religionis Christianæ, quæ hujus corruptionis fontem, nempe peccatum originale, detexit. Hujus existentiam S. Augustinus contra Pelagianos, etiam seposita scripturarum auctoritate, ex præsentis vitæ ærumnis, quas ad nativam hominis conditionem referri non posse gentiles Philosophi agnoverunt, recte ostendit.

§. XLIV. **Q**uando quidem igitur inauguralis illa Cl. Disputatoris Positio ita comparata est, ut facilem viam sternere videatur ad pestiferum dogma, quod in Pelagianis damnatum vidimus (§. XL.), postliminio inveniendum: operæ idcirco pretium nos facturos putavimus, si ad pleniorẽ orthodoxæ veritatis tutelam studia nostra Deo dante impenderemus. Est vero, ut supra vidimus, opposita Pelagiano errori constans Ecclesiæ do-

strina, quod, ut Africani Patres ad Innocentium I. Pp. testantur (§. XL. n. 2.), *ad non peccandum*, & quod consequens est, ad legem Dei servandam, *non sufficiat arbitrii potestas, nisi adjuvetur infirmitas*. Quoniam igitur hanc legis implendæ, & peccati vitandi impotentiam Patres universim ex infirmitate, ac corruptione humanæ naturæ in Adamo vitiatæ colligunt: rectus idcirco differendi ordo deposcit, ut, antequam ad veritatem hujus dogmatis demonstrandam progrediamur, prius, quantum depravata originali peccato, viribusque attenuata sit natura humana? diligentius expendamus. Habebit certe præ cæteris hoc compendii ista discussio, ut inde plenioris quisque sui ipsius cognitionem nanciscatur, judicio Cl. Jcti nostri adeo omnibus necessariam, ut *distinctam legis naturalis adplicandæ cognitionem assequi nemo possit, ni semetipsum noverit*. - - Proin & ordine cognitionis, & executione primas in jure naturæ tenere asserit illam Soloni familiarem sententiam: Γνώσι σεαυτοῦ. *Nosce te ipsum*. Neglecta hujus primæ legis executione, juris naturæ studium puerile memoriæ opus esse contendit. a).

§. XLV. Dum igitur ad hocce Thema curatius, quam passim fieri a Theologis plerisque consueverit, pertractandum accingimur; ante omnia haud diffitendum esse ponimus, infra suo loco fusius demonstrandum, naturam humanam in præsentis corruptionis statu non esse toto suo *naturæ bono* ita penitus destitutam, nihil ut in ea virium reliquum sit, queis seu quædam devitare peccata, seu aliqua Juris naturæ præcepta observare, per semet possit, si cumprimis eæ concurrant circumstantiæ, quæ hominem suaviter inducunt ad nonnulla, quæ legis naturalis sunt, delectabiliter exequenda. Sic matrem filio cum voluptate opitulari cernimus; uxorem

a) Inter positiones rudimentales ex Jure Naturali. Posit. IX. pag. 12.

rem marito, filios parentibus, amicos suis familiarissimis pronissime gratificari experimur; multos denique cum delectatione præstare multa videmus, quæ sui sunt officii, quippe qui vel naturaliter, vel ex usu, ac consuetudine in illa propendeant. Quare S. Thomas recte colligit: *naturam humanam per peccatum non esse totaliter corruptam, ut scilicet toto bono naturæ privetur.* a).

§. XLVI. Quid vero per illud *naturæ bonum* ex peccato superstes idem S. Doctor intelligat? jam alias dilucide exposuit, b) duplex cum primis *naturæ bonum* distinguens: unum, quod complectitur *principia naturalia*, quibus constat ipsa natura, & proprietates ab his principiis fluentes, nempe naturales animæ potentiæ, & facultates. Alterum est *inclinatio ad virtutem*, quam jure dixeris bonum *naturæ rationalis*; siquidem natura humana, utpote rationalis, naturaliter inclinatur ad vitam secundum rationem agendam, ac proinde ad vivendum secundum virtutem: nam agere ex ratione perinde est, ac agere ex virtute. Porro bonum prioris generis *nec tollitur, nec minuitur per peccatum primi parentis*: unde *dona naturalia*, puta in ordine physico, *demonibus post peccatum integra permansisse* cum auctore de Divinis nominibus tam hic, quam alibi idem S. Doctor disertè asserit. Bonum vero posterioris generis, nempe, *inclinatio naturalis ad virtutem diminuitur per peccatum*, quantum in pœnam hujus finit Deus causas secundas sævire in filios iræ, solvere debitam appetitus irascibilis, & concupiscibilis temperiem, unde contingit nonnullos nasci cum indole adeo prava, atque perversa, ut ad bonum vix flecti queant; fit imò, quod teste S. Augustino, *quidam sint tantæ fatuitatis, ut non multum a pecoribus differant,*

D 3

a) I. 2. Quæst. 109. Art. 2. in.

b) I. 2. Quæst. 85. Art. 1.

rant, a) & juxta Psalmistam, *similes fiant jumentis insipientibus.* b).

§. XLVII. Quamvis autem hoc ipsum *natura bonum* ad eum usque extremum *pravitatis, fatuitatisque* gradum non sit universim in omnibus Adæ nepotibus ita depressum; illud tamen immane quantum, ac ultra, quam credi fors posset, in omnibus, ac singulis attenuatum esse, ac diminutum ex prævalido, quod non sine dolore omnes sentimus, contrariæ in vitium propensionis pondere abunde convincimur. Profecto enim, si proprios quisque finus inspiciat, nemo unus erit, cui non illico sub aspectum, tactumque cadat illa uncialibus quasi literis insculpta oraculi cœlestis veritas: *sensus, & cogitatio humani cordis intenta est ad malum omni tempore — & in malum prona ab adolescentia sua.* c) Quia, ut S. Augustinus recte advertit: *peccante primo homine vitium, in omnibus Adæ posteris, pro natura inolevit;* d) ita quidem, *ut homo averfus a Deo, & conversus ad creaturas,* observante Bellarmino, *quasi naturaliter in malum propendeat:* e) & vel ideo opus sit gratia, & magna gratia, *ut vincatur hæc natura ad malum semper prona ad adolescentia sua,* quemadmodum Asceta antonomasticos rectissime notat, simul autem depravatæ naturæ statum sequentibus patheticæ, & ad vivum describit: *Nam per primum, inquit, hominem Adam lapsa, & vitiata per peccatum natura, in omnes homines pœna hujus maculæ descendit: ut ipsa natura, quæ bene, & recte condita fuit, pro vitio jam, & infirmitate corrupta naturæ ponatur, eo quod motus ejus sibi relictus ad mala, & inferiora trahat. Nam modica vis, quæ remansit, est tanquam scintilla quædam latens*

a) Epist. 66. alias 28. ad Hieronymum. Cap. 6. b) Psal. 48 v. 13. & 21. c) Genes. Cap. 6 v. 5. & Cap. 8. v. 21. d) Tract. 44. in Joannem circa initium. e) Lib. 5. de grat. & Lib. arbit. Cap. 5.

ens in cinere. Hec est ipsa ratio naturalis, circumfusa magna caligine, adhuc iudicium habens boni, & mali, veri, falsique distantiam, licet impotens sit adimplere omne, quod approbat, nec pleno jam lumine veritatis, nec sanitate affectionum suarum potiatur. a)

§. XLVIII. Hanc ipsam Adamiticæ propaginis depravationem locupletissimo S. Augustini confirmare testimonio placuit, nequid hac in re ultra meritum radio vitæ præsentis ab Asceta suo amplificatum suspicari. Ictus noster fors iterum possit. Omnium mortalium progeniem fuisse damnatam, inquit S. Doctor, hæc ipsa vita, s; vita dicenda est, tot, & tantis malis plena testatur. Quid enim aliud indicat horrenda quædam profunditas ignorantie, ex qua omnis error existit, qui omnes filios Adam tenebroso quodam sinu suscipit, ut homo ab illo liberari sine labore, dolore, timore non possit? quid amor ipse tot rerum vanarum, atque noxiarum, & ex hoc mordaces curæ, perturbationes, merores? Quis ignorat, cum quanta ignorantia veritatis, quæ etiam in infantibus manifesta est; & cum quanta abundantia vanæ cupiditatis, quæ incipit in pueris apparere, homo veniat in hanc vitam; ita, ut, si dimittatur vivere, ut velit, & facere quidquid velit, in hæc facinora, & flagitia, quæ commemoravi, vel cuncta, vel multa perveniat? Quid est, quod cum labore meminimus, sine labore obliviscimur? cum labore discimus, sine labore nescimus: cum labore strenui, sine labore inertes sumus. Nonne hinc apparet, in quid velut pondere suo proclivis, & prona sit vitiosa natura, & quanta ope, ut hinc liberetur, indigeat?

b) Accedit & S. Thomas, qui loco supra citato probat quatuor vulnera per peccatum primi parentis nature

D 4

huma-

a) Lib. 3. de Imitat. Christi Cap. 55. n. 2. Vide etiam ejusdem Libri Cap. 48. b) Lib. 22. de Civitate Dei, Cap. 22.

humanæ fuisse infligta, nempe ignorantiam in intellectu, malitiam in voluntate, infirmitatem in appetitu irascibili, concupiscentiam inordinatam in appetitu concupiscibili, a).

§. XLIX. Neque aliam de statu hominis ideam, ac persuasionem ethnicos habuisse Philosophos, eorum scripta posthumis consignata affatim testantur. Fatentur imprimis omnes insuperabilem maximi momenti veritatum ignorantiam: *rerum enim veritatem*, inquit Serranus Platonis interpres ad ejus Timæum, *non affirmant hi Philosophi penes se esse - - - Fatentur autem se Divino quodam sermone opus habere, quo ad veritatem deducantur, quam se amice amplexuros testantur, si quis demonstrarit, & meliora docuerit. In hoc maxime argumento obscurissimo illo, id subinde inculcat Plato, auxilium a Deo implorans, ut Ducem se præbeat in his salebrosis mæandris. De eodem Platone refert auctor operis: Le vrai Philosophe: eum ingenue confessum, hominem, nisi divinitus illustratum, nec veritatem a mendacio, nec veram ethicam a spuria discernere unquam posse: eum ex se ipso imbecilliozem esse, quam ut in excolenda vera virtute proficiat: hanc esse donum Divinitatis, nec quidquam boni nobis inesse, quod in nobis illa non plantaverit: b) Ignorari, ajebat, Socrates, quo animo erga Deum, & homines esse oporteat, ideoque necessarium esse expectare, donec id aliquis doceat, quisquis demum ille sit. c) Agnovit quoque Isocrates: Ita natura comparatum esse, ut omnes sapius peccemus, quam officio fungamur. d) Cicero demum, ut alios præteream, apertius suam de hoc argumento sententiam promens: Parvulos, inquit, nobis (natura) dedit igni-*

a) 1. 2. Quæst. 85. Art. 3. b) Part. 3. Sect. 2. c) Lib. 2. Alcibiad. Mars. Ficin. interprete, versus finem. d) In orat. ad Philippum.

igniculos, quos celeriter malis moribus, opinionibusque depravati sic restringimus, ut nusquam naturæ lumen appareat - - simul atque editi in lucem, & suscepti sumus, in omni continuo pravitate, & summa opinionum perversitate versamur: ut pene cum lacte nutricis errorem suxisse videamur. Cum vero parentibus redditi, demum Magistris traditi sumus; tum ita variis imbuimur erroribus, ut vanitati veritas, & opinioni confirmatæ natura ipsa cedat. a): ut proinde recte dixerit Aristoteles: errorem, & deceptionem magis esse propria hominibus, quam eorum contraria. b) Ita quidem de congenita humanæ naturæ indole senserunt, qui inter gentilium Philosophos sapientiæ fama cæteris præcellebant, quorum opinionem utinam non confirmassent exempla atrocissimorum facinorum, & maxime pudendarum obscœnitatum documenta, quæ apud plerasque politioris licet ingenii nationes, puta Chaldæos, Aegyptios, Phœnices, Græcos, & Romanos, jus civitatis, publici imo cultus auctoritatem in perpetuam generis humani ignominiam obtinuisse profanæ testantur Historiæ, & signantes tempora fasti. *)

§. L.

a) Lib. 3. Tuscul. Quæst. sub initium. b) Lib. 3. de anima Cap. 3.

*) Hac de re vid. Bossuet Disc. sur l'Hist. univer. 2. Part. n. 5. pag. 206. ed. de an. 1681. cujus fragmentum huc faciens refert M. Flexier de Reval in opusculo, cui titulus: *Catechisme Philosophique* &c. pag. 216. His adde judicium Viri inter Protestantes celeberrimi, nempe doctiss. Gellertii, qui in evolvendis veterum Philosophorum scriptis assiduus ingenue fatebatur, se in illis non nisi umbras, sæpe etiam tenebras, fatuitatem, superstitionem, ac insaniam invenisse. Sed ipsum theotilico sermone loquentem hic audiamus; En ejus verba: — Ich habe mir angelegen seyn lassen, das Beste zu lesen, was die Klügsten und Vernünftigsten unter den alten Weisen vom Gott, Religion, und Tugend, von den Mittelst

zur

§ L. Tantum vero miseriarum, cæcitatæ, ignorantia, errorum, abominatum, ac vitiorum chaos, cui ethnica superstitionis homines, suis relictos viribus universim fere involutos fuisse, Apostolorum Princeps compendio quidem a); fusius vero gentium Apostolus b) commemorat, in Deum auctorem refundi non posse, nec, quamvis etiam horum permissio in Dei gloriam resultaret, ista ipsum antecedenter velle potuisse, & vel ideo aliud hujus depravationis, malique principium quaeri oportere, iidem ipsi Philosophi, quos commemoravimus, probe agnoverunt; sed quum revelationis lumine destituti in eo investigando operam perdidissent, in diversas tandem, easque absurdissimas de mali origine opiniones delapsi sunt. Stulte profecto, inquit Illustriss. *Bossuet*, hoc malorum principium quidam cum Platone attribuebant materiae animabus repugnanti; at Deus materiam longe exuperans potest ipsam sic animabus subijcere, ut malum ex ea nullum timeri queat. Alii ele-

men-

zur Ruhe, und Zufriedenheit, und dem höchsten Gute des Menschen gelehret haben: und ich bezeuge ihnen auf mein Gewissen, daß alle ihre Weisheit gegen den Unterricht der Offenbarung gehalten, Schatten, und Unge-
wissenheit, höchstens ein dunkler Schimmer, öfters aber so gar Finsterniß, Thorheit, Aberglaube, und Unstinn ist. Was die gereinigte Weltweisheit unserer Tage in diesen Lehrstücken richtigeres, und anständigeres vor-
trägt, das hat sie alles der Lehre der Schrift zu danken. — Moralische Vorlesungen. X. Vorlesung. Es verdient übrigens des H. Thomas Stachhause christliche Sittenlehre anempfohlen zu werden, dessen erster Theil von der Wirklichkeit — Beschaffenheit — und Ausbreitung des durch die Erbsünde verursachten menschlichen Verderbens ausführlich und gründlich handelt.

a) I. Petri 4. v. 3. b) Rom. 1. v. 21. &c. Ephes. 4. v. 17. &c. quæ omnia a *Juvenali*, *Salustio*, & *Suetonio* exemplis confirmata invenies apud *Grotium De verita-*

mentorū pugnae; sed causa potior invenitur ut eas
elemenis. Alii Deorum contrariorum discordia; sed
Deorum pluralitatem nos explēdimus. Alii seriei pla-
netarum in rerum regimine succedentium; sed nos zu-
ctorem sideribus superiorem novimus. a) — Denique
non deerant alii gentiliū Philosophi, quorum mentio-
nem facit *S. Augustinus*, b) qui animarum præexisten-
tiam comminiscētes, eas corporibus corruptioni obno-
xiis eo fine insitas crediderunt, ut in iis pro antea-
ctæ vitæ culpis pœnas promeritas exsolvent; sed hæc som-
nia, & commenta sunt, ab ipsomet gentium Apostolo
subinde refutata. Adeo nulla unquam Philosophorum
veterum Secta congruam adferre rationem potuit, quæ
intellectui satisfaceret, nodumque quæstionis de malo-
rum, & ærumnarum hujus mundi origine efficaciter sol-
veret. Unde summa apud eos ignorantia in iis omni-
bus, quæ sive ad vulnus originali crimine inflictum, si-
ve quæ ad necessitatem Reparatoris pertinent. Cum de
ærumnis agendum esset, nemo illis melius differit; sed
cum ad quærendum animæ languentis remedium ven-
tum est, æque omnes cœcutiunt & aberrant.

§. LI.

*æ Religionis Christi. L. II. §. 12. — 17. a) Ita Illust. Meldensium Aristes in Discursu de successione Religio-
nis, ex versione Petri Montmedii, qui an. 1766. typis
Pragensibus denuo in lucem prodiit b) Lib. 7. con-
tra Julianum Cap. 16. seu ultimo in fine, ubi ita di-
currit: Quis explicet omnia festinanter, quibus grava-
tur jugum super filios Adam? Hujus evidentia miseria
gentium Philosophos nihil de peccato primi hominis sive
sciētes, sive credentes compulit dicere, ob aliqua scelera
suscepta in vita superiore pœnarum luendarum causa nos
esse natos, & animos nostros corruptibilibus corporibus,
eo supplicio, quo Hetrusci prædones captos affligere con-
sueverunt, tanquam vivos cum mortuis esse conjunctos.
Ubi alludit ad id, quod de Tyranno Mezentio Hetrusco
Virgilius canit:*

Mortua

§. LI. Ex hac autem absurdissimarum opinionum varietate, prout opportune advertit *Petrus Tamburini*, a) argumentum sumebant Ecclesiae Patres, & cum primis S. Augustinus pro comprobanda veritate, & excellentia Religionis Christianae, quae humanae corruptionis fontem aperuit, eique sanandae media aptissima suppeditavit. — Peccatum quippe originis, quod nobiscum innascitur, malorum omnium, quae patimur, genuinam esse causam ostendit: quo posito omnia interioris hominis phaenomena, quae nemo in se ipso non sentit, tam dilucide explanantur, ut nihil amplius desideretur ad plenam hominis cognitionem; negato autem peccato originis labimur in profundissimam ignorantiam eorum omnium, quae hominis sunt. — At tota haec machina funditus corrui, si uti mortem, caeterasque hominis arumnas, ita & ignorantiam, & concupiscentiam non inter mala naturae computanda b); sed & ad naturalem hominis conditionem referenda esse cum Pelagianis statuamus. Nam si ignorantia, concupiscentia, caeteraque animi nostri cupidi-

Mortua quin etiam iungebat corpora vivis.

Atque demum prosequitur: *Apostolus autem amputat opinionem, qua creduntur singula animae pro meritis antea vitae diversis corporibus inseri, puta exempla gemellorum Jacob, & Esau.*

- a) *Dissert. de summa catholica de Christi gratia Doctrina praestantia &c.* Cap. 13. pag. 167. Edit. Vindobon. de an. 1774. De turbis occasione hujus opusculi apud Brixianenses excitatis, & de illius auctoris fati vide in *nova Bibliotheca Ecclesiastica Friburgensi* Vol. III. Fascicul. I. pag. 175. Meliorem fortunam experta est haec Dissertatio apud Vindobonenses, ubi secundis typis prodit, eidemque praefixum iudicium de hoc opere latum in *Ephemeridibus literariis Romae* an. 1772. N. XXXV. ubi scopus auctoris cum opere ipso impense laudatur.
- b) S. Augustinus Lib. 4. contra Julian. Cap. 16.

cupiditates, quibus in contraria discerpimur, atque ad moralem recte vivendi impotentiam redigimur, ad naturam hominis conditionem referri, & necessaria naturæ nostræ consecraria esse possint; vitia igitur naturæ illa non sunt, nec sunt contra naturæ ordinem: nec proinde ex his recte colligitur, hominem non esse in statu suo naturali, sed in natura vitiata.

§. LII. Perniciosum hunc errorem S. Augustinus olim in Pelagianis solidissime refutavit, asserens: *Judicia Dei illos evertere, qui generis humani miseras incipientes a parvulis sine ullo peccati merito fieri dice- rent.* a) Tum vero alibi Julianum affatus: *Parvulos, inquit, intuere, quot, & quanta mala patientur, in quibus vanitatibus, cruciatibus, erroribus, terroribus crescant. Deinde jam grandes, etiam Deo servientes tentat error, ut decipiat, tentat labor, aut dolor, ut frangat, tentat libido, ut accendat, tentat mœror, ut sternat, tentat typhus, ut extollat; & quis explicet omnia festinanter, quibus gravatur jugum super filios Adam? Tum commemorans gentilium Philosophorum opinionem, qui ut proximo paragrapho vidimus, ex hujus vitæ miseriis agnoscere compulsi sunt, præcessisse aliquod peccatum, cujus illæ miseriæ forent effectus, & supplicium; mox sermonem ita prosequitur, & Julianum alloquens concludit: Quid igitur restat? nisi ut causa istorum malorum sit aut iniquitas, aut impotentia Dei, aut pœna primi, veterisque peccati. Sed quia nec injustus, nec impotens est Deus, restat, quod non vis, sed cogis confiteri, quod grave jugum super filios Adam a die exitus de ventre matris eorum, usque in diem sepulturæ in matrem omnium non fuisset, nisi delicti originalis meritum præcessisset.* b) Quamobrem idem S. Doctor Julianum
sub

a) Lib. I. Oper. imperf. contra Jul. n. 72. b) Cit. Lib. 4. contra Jul. Cap. 16.

subinde deridens, quod, cum iustum esse Dei iudicium agnosceret, originale tamen peccatum negaret: *quæ duo, inquit, inter se, quam sint contraria, procul dubio cerneret, si sanum caput haberet. a)*

§. LIII. Fuerunt quidem olim, & hodiedum sunt Theologorum non pauci, qui admissa naturæ puræ possibilitate, isthoc S. Augustini ratiocinium ex hujus vitæ malis, & ærumnis, præsertim ex ignorantia, & concupiscentia desumptum, non nisi contra Pelagianos efficaciter concludere cum Tournelyo contendunt, eo quod Pelagianii scripturas admitterent, in quibus commemoratur, *Deum fecisse hominem rectum, b)* & *vestivisse eum virtute; c)* ac *implevisse cor sapientia, & intelligentia. d)*; ex quo sequitur, cœcitatem, concupiscentiam, cæterasque idgenus inordinationes, quas in nobis cernimus, fieri non potuisse vel sine Dei iniquitate, aut impotentia, quod cogitare nefas; vel sine præcedentis peccati demerito, quod docet christiana Religio. At seposita scripturarum auctoritate, nihil inesse roboris illi S. Patris argumento existimant ad peccati originalis existentiam ex hujus vitæ miseriis comprobendam; cum eorum opinione possibilis sit naturæ puræ status, in quo homo sine peccato, & absque omni etiam naturalis tantum gratiæ auxilio conderetur iisdem quoque, quas nunc patimur, miseriis omnino obnoxius; in quo proinde hæc cum *externa*, tum *interna* mala forent solum humanæ naturæ appendices, non vero comites, & pœna peccati.

§. LIV. At malle, qui ita sentiunt, parumper adverterent, S. Doctorem non solum supposita Scripturarum auctoritate, ex miseriis, quas patimur, contra Pel-

a) 2. Oper. imperf. contra Jul. n. 104.

b) Eccl. 7. v. 30. c) Eccl. Cap. 17. v. 2. d) Ibid. v. 3. & seq.

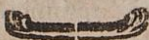
Pelagianos, evincere existentiam peccati originalis; sed præterea sepositis etiam scripturis ex iisdem miseriis recte probare existentiam alicujus præcedentis peccati, hunc in finem proferendo in medium opinionem gentilium Philosophorum, quos alias *Julianus* ipse in erroris sui patrocinium allegaverat: quippe qui solo naturalis rationis lumine convicti probe agnovissent, ignorantiam, concupiscentiam, indeque ortam bene vivendi difficultatem, aliasque misérias, quibus obnoxium esse videbant genus humanum, ad naturalem hominis conditionem, ceu appendices naturæ humanæ, nulla posse ratione referri, quin simul hæc eadem mala in Deum naturæ auctorem refundantur. Istud autem quoniam cum notionem entis perfectissimi, optimique Numinis idea conciliari neutiquam posse probe cernerent, proptereaque aliud horum malorum principium extra Deum investigandum esse pro certo tenerent; in eam tandem hypothese[m] redacti sunt, ut dicere compellerentur: *ob aliqua scelera suscepta in vita superiore pœnarum luendarum causa non esse natos, & animos nostros corruptibilibus corporibus - - esse conjunctos.* Qua in re errabant illi quidem, quod ad probandam Thesim veram falsa hypothese[m] uterentur, qua ponebant, singulas animas, pro meritis anteaactæ vitæ, diversis inferi corporibus; quam tamen opinionem S. Augustinus recte observat jam ab Apostolo refutatam, exemplo videlicet gemellorum Jacob & Esau, quorum sortem jam prævie determinatam fuisse docet, *antequam nati essent, aut quidquam boni, vel mali egissent,* a) Inde vero patet S. Augustinum adversus Pelagianos depugnantem duplici usum argumento ad existentiam peccati originalis demonstrandam: uno quidem ex miseriis vitæ humanæ, supposita Scripturarum auctoritate; altero ex iisdem miseriis, & Philosophorum

a) Rom. Cap. 9. v. 11. & 13.

phorum gentilium ratiociniis, qui Scripturas ignorabant; adeoque etiam Scripturam auctoritate seposita, prout manifestum est ex libris contra Julianum scriptis a).

CA-

- a) Lib. 1. Oper. imperf. n. 25. quid apertius, inquit, quam quod ait Apostolus, peccatum in hunc mundum per unum hominem intrasse, & per peccatum mortem? Quod si probare cogereetur idem Apostolus, ipsam humani generis miseriam testem daret, quæ incipit a vagitibus parvulorum, & usque ad decrepitorum gemitus pervenit. Et Lib. 2. ejusdem operis n. 119. Cum dicitis, ait, nullum peccatum parvulis imputandum, injustum facitis Deum, qui eis grave jugum a die exitus de ventre matris imposuit. Quod et si scriptura non diceret, quis tam cæcus est mente, qui non videat miseriam generis humani a fletibus incipere parvulorum?